

Търново. Тая вестъ се разнесла като свѣтковица не само въ градоветъ, но и въ затѣнитѣ мѣста на България. Правителството изпратило войска да преследва немирниците — българи; турцитѣ псували и отмѣщавали на мирното население; българскитѣ младежи започнали да се събиратъ на групи и тайно да разговарятъ за участъта на юнацитѣ. Но както знаемъ, тая чета скоро била разбита, повечето отъ юнацитѣ паднали убити и малцина само били уловени живи. Въ Русчукъ най-напредъ била занесена главата на Стефанъ Меша, другаръ на бабинитѣ Тонкини синове. Майката, като знаела, че той отъ нѣколко години живѣе у баба Тонка, отишла при нея съ плачъ, опустосвала ѝ кжщата, кълнѣла синоветѣ ѝ, говорѣла ѝ лоши и неприлични думи и казвала, че тя съ магии успѣла да омае чедото ѝ и да го тикне изъ кривъ пжтъ.

Минали още нѣколко дена, а въ Русчукъ продължавали да донасятъ окървавени бунтовнически глави; докарали и нѣколко юнаци отъ четата на Хаджи Димитра, ранени и вързани въ синджири, които захванали да бесятъ изъ русенскитѣ улици. Баба Тонка познала мнозина отъ тѣхъ, но нищо не могла да научи за двамата си синове. И това я страшно безпокоило.

Неочаквани гости. Късно една вечеръ, когато щѣла да си лѣга вече, потънала въ дълбоки мисли и грижи, чула изъ двора шумъ отъ хора и дрѣнкане на саби, които се приближавали до вратата и хлопали да имъ се отвори. Презъ главата на баба Тонка минали хиляди лоши мисли: да не би съ първо отваряне да види главитѣ на синоветѣ си натѣкнати на ножъ, или да ги каратъ вързани. Но тя при-